

ระบบแอดมิชชัน

ความสำเร็จหรือล้มเหลวของการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา

เมื่อวันที่ 15 และ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2551 ได้มีการประชุมเสวนาเรื่อง “พลของการสอบแอดมิชชันต่อการเรียนฟิสิกส์ของนิสิตและนักศึกษา” ณ. ห้อง 308 ตึกมหามกุฏ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การสนับสนุนจาก สมาคมฟิสิกส์ไทย สถาบันวิจัยดาราศาสตร์แห่งชาติ และคณะวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั่วประเทศ ทั้งในระดับอุดมศึกษาและจากโรงเรียนขนาดใหญ่ในกรุงเทพฯ นับเป็นครั้งแรกที่เปิดโอกาสให้บุคลากรในแวดวงการศึกษา การสอนฟิสิกส์ได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วง 3 ปีที่ผ่านมาตั้งแต่ได้มีการประกาศใช้ระบบกลางเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ หรือที่เรียกย่อๆว่าระบบแอดมิชชัน ความเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า นับตั้งแต่เริ่มใช้ระบบแอดมิชชันเป็นต้นมา คุณภาพของนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาฟิสิกส์ ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ดูได้จากทั้งคะแนน การเรียนที่ลดลง อัตราการถอนรายวิชาที่เพิ่มขึ้น และอัตราการพ้นสภาพนิสิตนักศึกษาสูงขึ้น

ผล กระทั่งนี้ไม่ได้เป็นเฉพาะ คณะวิทยาศาสตร์เท่านั้น แต่เป็นไปในทุกสาขาที่มีการเรียนวิชาฟิสิกส์ ซึ่งหมายรวมถึงการเรียนการสอนสายวิทยาศาสตร์ทั้งหมด แต่อาจจะด้วยที่ว่า คณะวิทยาศาสตร์เป็นคณะที่ได้รับความนิยมในระดับรองลงมา ปัญหาที่เกิดขึ้นชัดเจนกว่าคณะอื่น ผู้เขียนในฐานะของบุคคลหนึ่งที่เข้าร่วมการประชุมเสวนา และได้เสนอความคิดเห็นในที่ประชุมเห็นว่า น่าจะมีการเผยแพร่เนื้อหาบางส่วนของการประชุมให้แก่สาธารณชนได้รับทราบ ทั้งนี้บทความนี้จะเน้นเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ที่ผู้เขียนได้รวบรวมขึ้นเป็นส่วนใหญ่ และความเห็นส่วนใหญ่ในบทความนี้จะเป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียนเองโดยจะอ้างถึงรายงานในเอกสารที่แจกในที่ประชุมบางส่วน

ทุกซ์ : ปัญหาการเรียนรู้นิเทศศาสตร์ของนิสิต

ในปีพ.ศ. 2549 ผู้เขียนเป็นอาจารย์รับผิดชอบสอนวิชาฟิสิกส์ทั่วไป 1 สำหรับนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ สาขาชีวภาพ เมื่อนำผลการสอบกลางภาคของนิสิตที่สอบมาเปรียบเทียบกับของนิสิตในปีก่อน พบว่ามีการเลื่อนลงของกลุ่มคะแนนไปในทางต่ำลง โดยจากคะแนนเต็ม 100 คะแนนเฉลี่ยลดลงจาก 35.2 เหลือ 27.2 ลดลง 8 คะแนน ขณะที่คะแนนสูงสุดลดลงถึง 17 คะแนน ถ้าคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม คะแนนเฉลี่ยลดลงถึงร้อยละ 22 ในระดับคะแนนที่เห็นจะมีนิสิตที่ได้ F ในวิชาดังกล่าวไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 250 คน ผู้เขียนจึงเกิดข้อสงสัยขึ้นว่าเพราะเหตุใดจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับ

การเรียนรู้อย่างกะทันหันทั้งที่เนื้อหาและวิธีการสอนคงเดิม ข้อสอบวัดวัดผลประสงค์การเรียนรู้ในรูปแบบเดิมที่แทบจะเรียกได้ว่าเป็นแบบเดียวกัน ดังนั้นผู้เขียนจึงหันมาดูคะแนนจากการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อ โดยเปรียบเทียบข้อมูลของนิสิตที่เข้าเรียนที่ภาควิชาฟิสิกส์คณะวิทยาศาสตร์ ในปีพ.ศ. 2546- 2548 ซึ่งยังคงใช้ระบบเอนทรานซ์อยู่ กับข้อมูลในปี 49 ซึ่งเป็นข้อมูลในระบบแอดมิชชัน โดยเปรียบเทียบจาก องค์ประกอบที่เหมือนกันคือคะแนนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ของข้อสอบ A-NET พบว่า คะแนน A-NET คณิตศาสตร์ของนิสิตลดลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับการสอบเอนทรานซ์ โดยต่ำกว่าถึงร้อยละ 20 ส่วนคะแนนวิทยาศาสตร์เมื่อนำมาเทียบกันโดยหาค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมสามวิชาพบว่าลดลงเช่นกันโดยลดลงถึงร้อยละ 30 โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้านำคะแนน A-NET นิสิตในปีพ.ศ. 2549 มาแปรเป็นคะแนนที่ใช้ในแบบเดียวกับระบบเอนทรานซ์เดิม จะพบว่า ครึ่งหนึ่งของนิสิตที่เข้าเรียนในปีพ.ศ. 2549 จะไม่สามารถเข้าเรียนได้ในระบบเอนทรานซ์ และหลังจากผ่านไป 2 ปี นิสิตเหล่านี้ประสบปัญหาในการเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 อย่างมาก หลายคนอยู่ในสภาพพิพาททัศนคติหลายคนต้องลาออกเพื่อไปสอบใหม่ในปลายปีที่ 1 หลายคนเมื่อจบปีที่ 1 ยังไม่ผ่านวิชาพื้นฐานเช่นฟิสิกส์ 1 จึงไม่สามารถเข้าเรียนวิชาต่างๆในชั้นปีที่สองได้และเมื่อดูคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่าคะแนน A-NET วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนเหล่านี้มีเพียงประมาณ 30 คะแนน เทียบกับรุ่นก่อนหน้าที่มีคะแนนวิชาฟิสิกส์สูงกว่าถึงประมาณ 50 คะแนน

นอกจากนี้เมื่อเทียบคะแนนเฉลี่ยของคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ต่อคะแนนวิชาสังคม-ภาษาไทย-ภาษาอังกฤษพบว่าค่าเพียง 0.72 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนเหล่านี้มีความสามารถทาง คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ต่ำกว่า สังคมและภาษา นอกจากนี้ผลการศึกษาโดย ผศ.ดร. บัณฑิต ฉัตรจักรณ์ อ.ดร.บุรินทร์ อัครพิภพ อ.ดร.ณัฐล สุวรรณจันทร์ พบว่าคะแนนวิชาฟิสิกส์พื้นฐานของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์กลุ่มกายภาพ ไม่มีความสัมพันธ์แต่อย่างใดกับเกรดเฉลี่ยที่มาจากโรงเรียน นิสิตเกือบทั้งหมดมีเกรดเฉลี่ยในกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์จากโรงเรียนสูงกว่า 3.0 ทั้งสิ้น ประเด็นถัดไปผู้เขียนจึงไปมองที่ระบบแอดมิชชันเพื่อดูว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงเกิดปรากฏการณ์ดังกล่าวขึ้น

สมุทกย เหตุแห่งทุกซ์ การจัดองค์ประกอบแอดมิชชัน และการลดความสำคัญของการวัดความสามารถที่จำเป็นใช้ในการเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย

● **องค์ประกอบแอดมิชชัน จุดเริ่มของปัญหา**
เมื่อมาดูองค์ประกอบของแอดมิชชัน จะพบว่ามีองค์ประกอบจากเกรดอยู่ร้อยละ 30 ซึ่งมาจากเกรดเฉลี่ย (8 กลุ่มสาระ) อยู่ร้อยละ 10 และเกรดเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มสาระอยู่ร้อยละ 20 ซึ่งนิสิตเกือบทั้งหมดได้เกรดในส่วนนี้อยู่ที่ประมาณ 3.2 และคะแนน O-NET ซึ่งมีองค์ประกอบร้อยละ 35 นิสิตที่เข้าภาควิชาฟิสิกส์มีคะแนนเฉลี่ยทุกวิชาอยู่ที่ 54 คะแนน และ A-NET ซึ่งมีองค์ประกอบร้อยละ 35 ซึ่งนิสิตฟิสิกส์มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 34

ดังนั้นสมมติว่ามีนักเรียนคนหนึ่งที่มีเกรดเฉลี่ยและเกรดรายกลุ่มสาระเท่ากับ 3.2 เขาก็จะมีคะแนนอยู่แล้วขณะจบ ม.6 เท่ากับร้อยละ 24.00 และถ้าเขาทำคะแนนเฉลี่ยในข้อสอบ O-NET เท่ากับร้อยละ 54 เขาจะได้คะแนนจากส่วนนี้อีกร้อยละ 18.90 รวมเป็นร้อยละ 42.9 ถ้าเขาทำข้อสอบ A-NET ได้เพียงชุดละ 25 คะแนนจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน เขาจะได้คะแนนรวมทั้งหมด ร้อยละ 8.75 เมื่อบวกกับร้อยละ 42.9 นักเรียนคนนี้จะจะมีคะแนนรวมร้อยละ 51.65 เมื่อพิจารณาคะแนนต่ำสุดในคณะวิทยาศาสตร์ หลายๆ สาขาและหลายๆ คณะ มีคะแนนต่ำสุดต่ำกว่าร้อยละ 42.9 ด้วยซ้ำ และจากการที่ไม่มีกำหนดเกณฑ์ต่ำสุดของรายวิชาต่างๆ ที่จะใช้ในการสมัคร และการที่พิจารณาตัดสินการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อจากคะแนนรวม ทำให้การรับนิสิตนักศึกษาขึ้นอยู่กับเกรดและคะแนน O-NET โดยละเอียดทักษะที่จำเป็นที่มีอยู่ใน A-NET ไปตรงจุดนี้ระบบแอดมิชชันได้ส่งสารที่ชัดเจนต่อนักเรียนว่า "A-NET ไม่จำเป็น" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง A-NET วิทยาศาสตร์ ซึ่งเมื่อนับสัดส่วนแล้วมีอยู่ร้อยละ 20 และเป็นการรวม 3 วิชา (ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา) เข้าด้วยกันจึงเหลือน้ำหนักเพียงร้อยละ 6.7 ต่อวิชา สารนี้เองส่งไปยังนักเรียนให้คิดว่าวิชาวิทยาศาสตร์ไม่ต้องเรียนก็ได้เพราะวิชาละ 7% เองไปทุ่มให้วิชาอื่นดีกว่า อันจะเห็นได้ว่าภายหลังประกาศใช้ระบบแอดมิชชัน การเรียนพิเศษในหมวดวิชาภาษาไทยและสังคมศึกษาได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนซึ่งเดิมมีปัญหาอยู่แล้วก็มีปัญหามากขึ้น จุดนี้เป็นคำตอบที่ชัดเจนว่าเพราะเหตุใดนิสิตนักศึกษาตั้งแต่ปี.ศ. 2549 เป็นต้นมาจึงมีผลการเรียนที่ลดลง เพราะทักษะที่จำเป็น (A-NET) มีผลน้อยมากต่อการเข้ามหาวิทยาลัย

ของเขา เมื่อมาเรียนวิชาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นวิชาที่สืบเนื่องโดยตรงจากเนื้อหาในส่วน A-NET นิสิตนักศึกษาเหล่านี้ก็ไม่สามารถตอบสนองต่อความรู้ใหม่ๆ ได้เพราะไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอ

● **เกรด มาตรฐานที่ต่างกันและผลลัพธ์ที่ไม่สอดคล้องกับความสามารถจริงของนักเรียน**

ในระบบแอดมิชชันให้สัดส่วนคะแนนกับเกรดถึงร้อยละ 30 ในเชิงอุดมคติน่าจะเป็นสิ่งที่ดี เพราะสนับสนุนให้เกิดการเรียนในโรงเรียน แต่นั่นจะเป็นจริงได้ต่อเมื่อมาตรฐานการสอนและการให้คะแนนของทุกโรงเรียนเท่ากัน แต่ในความเป็นจริงมาตรฐานการสอนและการให้คะแนนของแต่ละโรงเรียนไม่เท่ากัน และเมื่อเกรดมีบทบาทที่สำคัญในการเข้ามหาวิทยาลัย แต่ละโรงเรียนก็จะหาแนวทางที่จะเพิ่มเกรดให้ดีขึ้น จะเห็นได้ว่านิสิตที่เข้ามหาวิทยาลัยเกือบทั้งหมดมีเกรดสูงกว่า 3 ทั้งสิ้น บางโรงเรียนกำหนดเกณฑ์คะแนนเก็บไว้ที่ร้อยละ 60 - 70 และคะแนนจากการสอบเพียงร้อยละ 30-40 เท่านั้นเพื่อที่จะให้นักเรียนมีฐานคะแนนที่สูงจะได้เกรดสูงๆ ได้ง่าย นอกจากนี้ข้อกำหนดที่ว่าถ้าทำคะแนนส่วนใดได้ต่ำกว่าครึ่งต้องแก้ไขจนกว่าจะผ่านครึ่ง ยิ่งส่งเสริมให้นักเรียนไม่สนใจเรียนมากขึ้นเพราะรู้ว่าไม่ว่าอย่างไรซ่อมแล้วก็ผ่าน ยิ่งกว่านั้นการกำหนดให้โรงเรียนจะผ่านการประเมินเมื่อนักเรียนได้เกรด 3 - 4 มากกว่าร้อยละ 75 ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ส่งเสริมให้เกิดเกรดเพื่อ แม้ทางกระทรวงจะพยายามยืนยันว่าเกรดไม่เพื่อ แต่ความเป็นจริงนั้นเป็นไปในทางตรงข้าม ดังนั้นความสามารถจริงของนักเรียนในแต่ละกลุ่มสาระไม่ตรงกับเกรดที่ได้รับดังจะเห็นได้จากผลการสอบ O-NET ในวิชาต่างๆ

● **O-NET เครื่องมือที่ใช้ผิดประเภท และการสอบที่เลียนแบบฝรั่งแต่เอาไม่หมด**

ตามวัตถุประสงค์ของ O-NET นั้นไม่ได้เป็นเครื่องมือเพื่อสอบคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา แต่เป็นการทดสอบความรู้ และเนื้อหาว่านักเรียนและโรงเรียน ได้เรียนและสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือไม่ แต่คนไทยใช้ในการสอบคัดเลือกไปก่อน ลักษณะของข้อสอบที่ใช้ทดสอบความรู้หรือที่เรียกว่า Achievement test นั้น เป็นการทดสอบโดยตรงถึงเนื้อหาที่สอน โดยไม่คำนึงถึงความชำนาญในการใช้ความรู้ นั้น ดังนั้นข้อสอบประเภทนี้จะต้องตรงไปตรงมา ถามความรู้ดังกล่าว

โดยไม่อ้อมค้อม และมีลักษณะคำถามตรงกับที่นักเรียนได้เรียนมา ซึ่งลักษณะของข้อสอบ O-NET ที่ผ่านมาก็คือเป็นเช่นนั้น โดยทั่วไปคะแนนของการสอบทดสอบความรู้ควรสูง ดังนั้นการนำเอาข้อสอบวัดความรู้มาเป็นข้อสอบคัดเลือกเป็นการใช้ข้อสอบผิดประเภท เพราะวัตถุประสงค์ของการสอบคัดเลือกคือการคัดเลือกบุคคลที่มีความสามารถในวิชานั้นๆ มาเรียงลำดับเพื่อเลือกเอาบุคคลที่มีความสามารถสูงสุดไปศึกษาต่อในเนื้อหาวิชาที่สูงขึ้น การนำเอา O-NET มาใช้ในการสอบคัดเลือกจึงเป็นการใช้งานผิดประเภทโดยสิ้นเชิง นอกจากนั้นยังเป็นการซ้ำซ้อนกับเกรดเฉลี่ยที่มาจากโรงเรียน เพราะทั้งสองประการเป็นการวัดสิ่งเดียวกันก็คือผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย

ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่มีข้อถกเถียงจากสถิติของคะแนน O-NET ของสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ มีผู้ได้คะแนนมากกว่า 50 คะแนนเพียงร้อยละ 10.3 ถ้าใช้เกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการที่จะผ่านการสอบได้เกรด 1 ต้องสามารถทำข้อสอบได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป แสดงว่านักเรียนร้อยละ 89.7 ไม่ผ่านเกณฑ์ที่จะสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายหรือไม่สนใจที่จะสอบให้ผ่าน แต่ในขณะที่นักเรียนเหล่านี้จะได้เกรดที่มาจากโรงเรียนน้อยที่สุดเท่ากับ 1 ตามระเบียบ ส่วนใหญ่จะมีเกรดอยู่ที่ 3 เพราะค่าเฉลี่ยเกรดของนักเรียนทั่วประเทศอยู่ที่ประมาณ 2.8 ดังนั้นข้อเท็จจริงข้อนี้จึงเป็นข้อพิสูจน์ได้ดีถึงความเชื่อถือได้ของระบบการให้เกรดในปัจจุบันว่ามีความเชื่อถือได้เพียงใด และทางสำนักงานทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติก็ได้ประกาศไว้ก่อนหน้านี้ว่า จะนำเอาคะแนน O-NET มาถ่วงน้ำหนักกับเกรดเฉลี่ยของโรงเรียนโดยจะเริ่มที่ร้อยละ 30 ต่อ 70 และจะเพิ่มให้เป็นร้อยละ 50 ต่อ 50 แต่จนในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ได้ทำ และจุดนี้ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่า O-NET นั้นใช้ทดสอบการเรียนการสอนในระดับมัธยมปลาย ไม่ใช่เครื่องมือสำหรับสอบคัดเลือกแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาความคล้ายคลึงของระบบ O-NET กับการสอบของต่างประเทศพบว่า มีลักษณะคล้ายกับการสอบ O-Level หรือ GCSE ของประเทศเครือจักรภพ แต่มีข้อแตกต่างกันคือ ข้อสอบ O-Level นั้นใช้ประกอบการสอบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายร่วมกับเกรด และสอบในตอน เกรด 10 (เทียบเท่าชั้น ม.4) นักเรียนที่สอบผ่านแล้วเรียนจนครบหลักสูตรถือว่าจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถใช้วุฒิไปสมัครงานทั่วไปได้ค่าแรงตามค่าแรงขั้นต่ำ เช่นเดียวกับในประเทศสหรัฐอเมริกา

ที่จะจ้างงานในอัตราค่าแรงขั้นต่ำต่อเมื่อผู้สมัครมีวุฒิ SAT มาประกอบ แต่หากนักเรียนคนใดต้องการจะสมัครเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยต้องเรียนในระดับที่เรียกว่า A-Level ต่ออีก 2 ปี (ม.5 และ ม.6) และสอบข้อสอบ A-Level ให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด เช่น ได้ระดับ A อย่างน้อย 2 วิชาและ B+ 1 วิชา (ในระบบอังกฤษผลการสอบ A-level เป็นเกรด) จึงจะรับเข้าเรียนเป็นต้น ดังนั้นเมื่อพิจารณาข้อสอบ O-level เทียบกับ O-NET ของไทยแล้วมีลักษณะเดียวกันในแง่เนื้อหา แต่เราไม่ได้ใช้ตามแบบของต้นฉบับที่เขาใช้ ซึ่งเป็นไปเพื่อตรวจสอบคุณภาพการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

● **สาระวิทยาศาสตร์ 3 ตัว 100 คะแนน เค้านางความหมายของการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ไทย**

ปัญหาที่สำคัญอีกข้อหนึ่งของระบบแอดมิชชันคือการที่รวมเอาเนื้อหาวิทยาศาสตร์ทั้งหมดไว้ในข้อสอบเดียว ซึ่งเป็นการละเลยความสำคัญของวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างยิ่ง หากจะกล่าวว่าเป็นเพราะวิชาฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยานั้นเป็นวิชาอยู่ในสาระวิทยาศาสตร์สาระเดียว แต่ในการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยม ก็ได้มีการแยกวิชาทั้งสามนี้ออกจากกันโดยน้ำหนักจำนวนชั่วโมงเทียบเท่ากับวิชาคณิตศาสตร์ สังคม และภาษาไทย และภาษาอังกฤษ แต่ในการสอบนั้นได้รวมทั้งสามวิชาเข้าเป็นข้อสอบเดียวโดยมีน้ำหนักรวมเท่ากับวิชาภาษาไทยหรือสังคมศึกษา *เท่ากับว่าในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีคะแนนจากการสอบ A-NET (คะแนนวิทยาศาสตร์ให้น้ำหนักส่วนนี้ ร้อยละ 20) ในแต่ละวิชาเท่ากับร้อยละ 6.6* ถึงแม้จะบอกว่ามีส่วนจากเกรดเฉลี่ยกลุ่มสาระและจากข้อสอบ O-NET อีก (จากเกรดเฉลี่ยกลุ่มสาระร้อยละ 2 ต่อวิชา จาก O-NET ร้อยละ 2.38 สำหรับวิชาฟิสิกส์ และร้อยละ 1.75 สำหรับวิชาเคมี และชีววิทยา ส่วนอีกร้อยละ 1.12 สำหรับโลกศาสตร์) แต่ไม่อาจจะนับรวมได้ เพราะเกรดเฉลี่ยกลุ่มสาระนั้นเชื่อถือไม่ได้ และสาระใน O-NET มีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนั้นทักษะที่จำเป็นสำหรับปี 1 ในสาระวิทยาศาสตร์ของวิชาทั้ง 3 จะได้รับการประเมินเพียงวิชาละ 6.6 % สำหรับวิชาฟิสิกส์ ถ้าคิดทั้งหมดวิชาวิทยาศาสตร์จะมีสัดส่วนคะแนนวิชาละไม่เกินร้อยละ 11 รวมทั้งสามวิชาจะไม่เกินร้อยละ 33 ส่วนที่เหลือจะเป็นวิชาอื่นๆ เนื่องจากการคัดเลือกคิดจากคะแนนรวมจึงเป็นผลให้ทักษะที่จำเป็นมีความสำคัญลดลง เมื่อเทียบกับระบบคัดเลือกแบบเดิม ในสายวิทยาศาสตร์

จะใช้คะแนนวิชา ภาษาไทย สังคมศึกษาและภาษาอังกฤษ เพียงเพื่อให้ถึงเงื่อนไขในการสมัคร ส่วนการคัดเลือกขึ้นกับคะแนนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์เท่านั้น จะเห็นว่าระบบแอดมิชชันไม่ได้สนใจการคัดเลือกบุคคลตามระดับความสามารถของสาขาที่เขาจะต้องไปศึกษาต่อ หากแต่ทำให้สาขาที่ไม่เกี่ยวข้องมีบทบาทในการเข้ามหาวิทยาลัย มากจนทำลายความสนใจที่จะศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ภายหลังจากการให้ระบบแอดมิชชัน ความสนใจของนักเรียนต่อการเรียนวิชาสายวิทยาศาสตร์ลดลงอย่างเห็นได้ชัด แต่จะไปสนใจมากขึ้นกับการสอบวิชาภาษาไทยและสังคมศึกษา เพราะมีความสำคัญในการสมัครเข้ามหาวิทยาลัย มากกว่า แต่เมื่อนักเรียนไม่ให้ความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์ การพัฒนาทักษะทางวิทยาศาสตร์ก็จะลดลง ถึงแม้ว่านักเรียนจะสามารถเข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัยได้ *การที่ละเลยทักษะทางวิทยาศาสตร์มาตลอด 3 ปีทำให้นักเรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะต่อเนื่องในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับชั้นปีที่ 1 ได้* ดังจะเห็นได้จากคะแนนสอบ A-NET วิชาวิทยาศาสตร์มีผู้ทำคะแนนได้เกินกว่า 50 คะแนนจาก 100 คะแนน เพียงร้อยละ 3 แสดงว่าร้อยละ 97 ไม่ผ่านการประเมินความรู้ในสาขาวิทยาศาสตร์ จากผู้เข้าสอบทั้งสิ้น 120,000 คนทั่วประเทศมีเพียง 3,600 คนที่ผ่านเกณฑ์ สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์มีปัญหามาก

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งของการรวมข้อสอบก็คือมีเวลาไม่เพียงพอในการทำข้อสอบ เดิมการสอบวิชาฟิสิกส์ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมงโดยมีข้อสอบปรนัย 28 ข้อ และอัตนัย 6 ข้อ ถ้าเทียบว่าอัตนัยใช้เวลาทำข้อสอบเป็น 2 เท่าของปรนัย ข้อสอบจะเทียบเท่าข้อสอบปรนัย 40 ข้อ ทหารแล้วมีเวลาเฉลี่ยข้อละ 3 นาที แต่ในการสอบแอดมิชชันข้อสอบวิทยาศาสตร์ ใช้เวลาสอบ 3 ชั่วโมง โดยเมื่อหมดชั่วโมงแรกจะเก็บข้อสอบวิชาชีววิทยาพอหมดชั่วโมงที่ 2 จะเก็บข้อสอบเคมี ส่วนวิชาฟิสิกส์จะเป็นชั่วโมงสุดท้าย เมื่อเทียบกัน จำนวนข้อสอบฟิสิกส์ในข้อสอบแอดมิชชันปีแรกมีข้อสอบปรนัย 25 ข้อ อัตนัย 5 ข้อ เทียบเท่ากับปรนัย 35 ข้อ เฉลี่ยแล้วเหลือเวลาข้อละ 1 นาที 40 วินาที ส่วนในปีถัดมาเหลือเพียงปรนัย 25 ข้อเฉลี่ยแล้วข้อละ 2 นาที 24 วินาที ซึ่งการที่มีเวลาลดลงนี้ส่งผลกระทบเพราะโดยหลักการแล้วถ้ามีเวลาน้อยจนเกินไปจะส่งเสริมให้ผู้ทำสอบใช้การเดาข้อสอบ

แทนการทำข้อสอบจริง ซึ่งมีนักเรียนจำนวนมากใช้วิธีนี้ นอกจากนี้ลักษณะข้อสอบยังเปลี่ยนไปด้วย ถ้าพิจารณาข้อสอบแอดมิชชันเทียบกับข้อสอบในระบบเดิม จะพบว่าจำนวนข้อสอบที่วัดทักษะง่าย ๆ มีมากขึ้นเพราะเวลาที่ต้องใช้ในการทำข้อสอบลดลง ไม่สามารถใช้ข้อสอบที่วัดทักษะในระดับความเข้าใจหรือระดับวิเคราะห์ที่ได้ ใช้ได้เฉพาะทักษะระดับความจำหรือความเข้าใจระดับง่าย ๆ โดยทั่วไปเวลาสอบ 1 ชั่วโมงควรมีข้อสอบไม่เกิน 20 ข้อ เพื่อให้ผู้เข้าสอบมีเวลาเพียงพอในการทำข้อสอบ *ดังนั้นการรวมสอบ 3 วิชาจึงได้ทำลายประสิทธิภาพของข้อสอบในการวัดทักษะไปด้วย เพราะข้อสอบจะต้องเป็นข้อสอบที่ใช้เวลาทำน้อยกว่าเดิม*

จะเห็นได้ว่าการรวมข้อสอบสามวิชาเข้าเป็นข้อสอบเดียวและให้น้ำหนักเป็นเพียงหนึ่งในสามของที่เคยเป็น ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการเรียนของนักเรียนในรายวิชาวิทยาศาสตร์ ทำให้นักเรียนมีความสนใจในวิชาเหล่านี้ลดลง และทำให้นักเรียนมีทักษะในรายวิชาวิทยาศาสตร์ลดลงด้วย นำไปสู่ความล้มเหลวในการเรียนรู้สาระวิทยาศาสตร์ในชั้นปีที่ 1

● **การสอบความถนัดปี 2553 จาก 3 ตัวร้อยไปสู่ 5 ตัวร้อย หายนะที่แท้จริง**

ในปี 2553 ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยได้ประกาศเปลี่ยนแนวทางการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาใหม่โดยการเอากการสอบ A-NET ออกไป และเปลี่ยนองค์ประกอบใหม่เป็น เกรดเฉลี่ยสะสมใน แปกกลุ่มสาระร้อยละ 20 ผลคะแนน O-NET ในแปดกลุ่มสาระ ร้อยละ 30 ความถนัดทั่วไป (คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ) ร้อยละ 10 ถึง 50 และความถนัดเฉพาะสาขา ร้อยละ 40 ถึง 0 (สูงสุดไม่เกิดร้อยละ 40) สำหรับกลุ่มวิทยาศาสตร์ กำหนดให้ใช้คะแนนความถนัดทั่วไป ร้อยละ 20 และคะแนนความถนัดเฉพาะสาขาวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 30 จะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นปัญหา และซ้ำซ้อนอันได้แก่ เกรดและ O-NET ยังคงอยู่ในสัดส่วนร้อยละ 50 ที่สำคัญในครั้งนี้เป็นเกรดเฉลี่ยทั้ง 8 กลุ่มสาระ ซึ่งได้แก่ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษา และพลานามัย การงานพื้นฐานอาชีพ และศิลปะ ทำให้สัดส่วนคะแนนทางวิทยาศาสตร์ลดลงไปอีก คือ จากเกรด อาจบอกได้ว่าเหลือร้อยละ 2.5 (รวม 3 วิชา : ต่อวิชาเหลือร้อยละ 0.8) O-NET 8 กลุ่มสาระเช่นกัน แต่เนื่องจาก สุขศึกษาฯ การงานพื้นฐานอาชีพ และศิลปะ

สอบร่วมกัน เหลือสัดส่วนทางวิทยาศาสตร์จาก O-NET ร้อยละ 5 (ฟิสิกส์ร้อยละ 1.7 เคมีและชีววิทยาร้อยละ 1.25 โลกศาสตร์ ร้อยละ 0.8) จะเห็นว่ายิ่งน้อยลงไปอีก สำหรับความถนัดเฉพาะสาขาวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีน้ำหนักร้อยละ 30 นั้น มีเนื้อหาย่อยเป็น ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา โลกศาสตร์ คอมพิวเตอร์ และสารสนเทศ และอื่นๆ การแบ่งเนื้อหาย่อยยิ่งมากขึ้นไปอีก และยิ่งไปกว่านั้นการสอบกำหนดให้มีคะแนนเต็ม 200 คะแนน ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง ถ้ามีเนื้อหาย่อย 5 กลุ่ม เท่ากับเสียเวลาสำหรับแต่ละเนื้อหาเพียงเนื้อหาละ 24 นาที นั้นหมายความว่าในระบบใหม่นี้ทักษะวิทยาศาสตร์ที่จำเป็นจะไม่ได้รับการทดสอบเลย และการคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนต่อในสายวิทยาศาสตร์จะไม่ได้ทดสอบความรู้ทางวิทยาศาสตร์อย่างใดทั้งสิ้น นี่ถือเป็นหายนะแท้จริงของการเรียนวิทยาศาสตร์ของไทย และคุณภาพของนิสิตและนักศึกษาที่เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษายังลดลงไปอีก

● **ความสามารถของนิสิตนักศึกษา สู่มหาวิทยาลัยและภาคเอกชน**

ปัญหาเรื่องนี้จะส่งผลกระทบต่อพัวพันกันเป็นลูกโซ่ เมื่อความสามารถที่จะศึกษาต่อของนิสิตนักศึกษาไม่เพียงพอ อัตราการถูกคัดออกจากสถานศึกษา (Retire) ก็จะสูงขึ้น หรืออัตราการจบการศึกษาในเวลาที่กำหนด (4 ปี) ก็จะลดลง รวมทั้งคุณภาพของบัณฑิตก็จะลดลงด้วย ส่งผลให้เกิดบัณฑิตที่ขาดคุณภาพมากขึ้นในตลาดแรงงาน และขาดบุคลากรที่มีความสามารถในการพัฒนาประเทศด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งปัญหารุ่นแรกจะเริ่มขึ้นในปี 2552 เมื่อบัณฑิตรุ่นแรกที่เข้ามหาวิทยาลัยจากระบบแอดมิชชันจบการศึกษาและจะยังคงเป็นปัญหาของการที่บัณฑิตขาดคุณภาพไปอีกอย่างน้อย 4-6 ปี และหากปัญหาของระบบแอดมิชชันยังไม่ได้รับการแก้ไข ก็จะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในอนาคตไปอีกหลายปี

นิสส การดับทุกข์ คัดกรองบุคคลจากความรู้ในเรื่องที่ต้องใช้จริง

การดับทุกข์ของปัญหาที่เกิดขึ้นคือการที่นิสิตนักศึกษาที่ผ่านการคัดกรองเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษามีความรู้เพียงพอต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษา แนวทางในการแก้ปัญหานี้คือการหันไปคัดกรองบุคคลเข้าศึกษาต่อจากความสามารถจริงๆ

ที่ต้องใช้ในการเรียนมหาวิทยาลัย ไม่ใช่การเหมารวมทุกอย่างเข้ามาเหมือนที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และไม่ควรมานำเอาการสอบ O-NET เข้ามาเกี่ยวข้องกับคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อ ควรใช้ O-NET ในการตรวจสอบคุณภาพของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้น และใช้คะแนนเหล่านี้ในการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างจริงจัง ซึ่งการที่จะบรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าวนี้สามารถดำเนินการได้โดยอาศัยแนวทางกว้างๆ ดังเสนอไว้ในหัวข้อถัดไป

มรรค วิธีการไปสู่การดับทุกข์ แก้ไขระบบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่ออย่างถูกต้อง

การจะแก้ไขปัญหากับระบบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่ออันอาจจะทำได้โดยดำเนินการตามข้อเสนอต่อไปนี้

ดำเนินการปรับมาตรฐานของสถานศึกษาอย่างจริงจัง เพื่อให้เกรดเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากโรงเรียนสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนและไม่มีเกรดเพื่อ ให้โรงเรียนทั้งหลายมีมาตรฐานใกล้เคียงกันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หากมาตรฐานการเรียนรู้อาจโรงเรียนเป็นที่เชื่อถือได้ระบบการสอบก็ไม่จำเป็นต้องอีกต่อไป นักเรียนสามารถใช้เกรดเฉลี่ยกลุ่มสาระในการสมัครเข้ามหาวิทยาลัยได้โดยตรง ยกเลิกแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการให้เกรดที่กำหนดว่าเพื่อผ่านการประเมินทางโรงเรียนจะต้องมีนักเรียนที่มีผลการเรียน 3-4 มากกว่า ร้อยละ 75 และแนวทางปฏิบัติที่ว่านักเรียนต้องผ่านการประเมินเสมอไม่ว่าจะมีทักษะต่ำเพียงใดก็ตาม รวมทั้งกำหนดสัดส่วนของคะแนนเก็บและคะแนนสอบให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศอย่าให้ลึกลับกันเหมือนที่ผ่านมา

ใช้คะแนน O-NET ตามเป้าหมายที่ควรจะเป็น คือใช้ในการเปรียบเทียบมาตรฐานของโรงเรียนตามข้อเสนอที่ทางสำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติเสนอไว้ว่าจะใช้คะแนน O-NET ในการถ่วงน้ำหนักเกรดเฉลี่ยจากโรงเรียนเพื่อให้เกรดที่ออกมาเป็นไปตามมาตรฐานที่แท้จริงและไม่ควรใช้ O-NET ในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ แต่อาจจะใช้เป็นเงื่อนไขในการสมัคร ดังเช่นกลุ่มสถาบันผลิตบุคลากรทางการแพทย์ทำอยู่

ใช้การวัดทักษะที่จำเป็นในการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยในการคัดเลือกบุคคล เราต้องถามตัวเองว่าทักษะใดที่มีความจำเป็นในการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและคัดเลือกบุคคลตาม

ทักษะนั้น เช่นในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ทักษะที่ใช้เป็นหลักได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน (ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ) วิชาคณิตศาสตร์ ในระดับของเนื้อหาเพิ่มเติม ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้นจึงควรใช้คะแนนของทักษะดังกล่าวเป็นหลักในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสายวิทยาศาสตร์ รวมทั้งมีการกำหนดคะแนนต่ำสุดในแต่ละรายวิชาที่จะใช้สมัครเข้าศึกษาต่อได้ เพื่อที่ให้คะแนนนั้นมาจากบุคคลที่มีความรู้ในทักษะดังกล่าวอย่างแท้จริง

ให้ความสำคัญของวิชาวิทยาศาสตร์และวิชาอื่นๆอย่างเท่าเทียมกัน ควรยกเลิกการสอบที่รวมวิชาวิทยาศาสตร์ทั้งสามสาขาไว้ด้วยกันโดยให้ความสำคัญของวิชาทั้งสามเพียงหนึ่งในสามของวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาไทย หรือสังคมศึกษา และแยกการสอบของวิชาทั้งสามออกจากกัน โดยให้มีเวลาในการสอบอย่างเพียงพอ

สรุป แอดมิชชัน สำเร็จ หรือล้มเหลว

โดยสรุปแอดมิชชันเป็นความล้มเหลวบนความสำเร็จ ที่ว่าสำเร็จคือสามารถทำให้นักเรียนสามารถเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ง่ายขึ้นแต่ล้มเหลวในการคัดกรองนักเรียนที่มีความสามารถที่เหมาะสมในการเรียนสาขาวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ยังทำลายความสำคัญของวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานทำให้นักเรียนละเลยการเรียนในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน อันเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย ยิ่งไปกว่านั้นการเปลี่ยนไปใช้ข้อสอบความถนัดฯ ยิ่งทำให้ปัญหาเลวร้ายมากขึ้น สมควรที่จะพิจารณาบทบาทการใช้ระบบดังกล่าวในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ผู้เขียนจึงใคร่ขอเรียกร้องให้ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ทบทวนการใช้ระบบแอดมิชชันและปรับปรุงให้เหมาะสมก่อนที่ความเสียหายจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต

